

Załącznik do uchwały Nr XXXVI/465/2021
Rady Miasta Zgierza z dnia 24 czerwca 2021 r.

Załącznik do Regulaminu nadawania tytułu
„Zasłużony dla Miasta Zgierza”

WZÓR

Przebieg opinii KSO 2022-03-15 25-02-2022
Robert Lesniewski

WNIOSEK
o nadanie tytułu „Zasłużony dla Miasta Zgierza”

1. Dane/informacje o kandydacie

WŁADYSŁAW BARAŃSKI

2. Opis zasług kandydata uzasadniający złożenie wniosku

*Opis stanowi załącznik
do wniosku (z uwagi na
obszerność informacji)*

3. Dane wnioskodawcy:

Nazwa instytucji zgłaszającej

*Stowarzyszenie Przemysława
Staniszewskiego*

Adres instytucji

95-100 Zgierz ul. Ogrodnicza 18

Zgierz, dnia

23.02.2022

**STOWARZYSZENIE
PRZEMYSŁAWA STANISZEWSKIEGO**
ul. Ogrodnicza 18, 95-100 Zgierz
NIP: 7322182588 REGON: 366423394

*CCAA
Bsmplacy*

4. Wnioskodawca oświadcza, że uzyskał zgodę kandydata na kandydowanie do tytułu „Zasłużony dla Miasta Zgierza” i przetwarzanie jego danych osobowych / Zgoda nie jest wymagana w związku z nadawaniem tytułu pośmiertnie *

Zgierz, dnia

Pieczęć i podpis wnioskodawcy

5. Opinia Komisji Spraw Obywatelskich Rady Miasta Zgierza

Zgierz, dnia

podpis Przewodniczącego Komisji Spraw Obywatelskich
Rady Miasta Zgierza

6. Opinia Prezydenta Miasta Zgierza

Opinia pozytywna

**PREZYDENT
MIASTA ZGIERZA**
Przemysław Staniszewski
podpis Prezydenta Miasta Zgierza

Zgierz, dnia

* niepotrzebne skreślić

Władysław Barański

Urodził się 5 kwietnia 1922 r. w Bedlnie k. Końskich. Zmarł 10 lipca 2014 r. w Zgierzu.

W czasie II wojny światowej był żołnierzem Batalionów Chłopskich a następnie Armii Krajowej (porucznik AK). Wychowany w rodzinie o tradycjach ludu ludowego, związał się z Polskim Stronnictwem Ludowym Wincentego Witosa i Stanisława Mikołajczyka. W 1949 r. podjął pracę nauczyciela i pozostał nim do 1993 r. – uczył fizyki, ale angażował się w różne sfery życia szkoły i uczniów. Od lat 50. uczestniczył w nieformalnych, nielegalnych spotkaniach działaczy ludowego w Łodzi. Zaangażowanie polityczne przypłacił stałą inwigilacją Służby Bezpieczeństwa i koniecznością wielokrotnej zmiany szkół. Uczył m.in. w szkołach Łodzi i Zgierza (w Zespole Szkół Zawodowych oraz w Liceum Ogólnokształcącym im. R. Traugutta).

Jego poglądy polityczne ewoluowały, by ostatecznie w latach 70. XX w. opowiedzieć się jednoznacznie za Józefem Piłsudskim – jak o nim mówił: „Najwybitniejszym polskim mężem stanu”. Postaci Marszałka pozostał wierny do końca życia. Jego osobie i czynowi poświęcił wiele osobistych tekstów, a kobietom życia Marszałka – jedną ze swoich najważniejszych książek „Jego <Urody życia>. Jego <Wierne rzeki>. Józef Piłsudski romantyczny i tragiczny”.

W roku 1977 r. związał się z Ruchem Obrony Praw Człowieka i Obywatela (ROPCiO), współpracował też ze środowiskiem Komitetu Obrony Robotników i od 1979 r. sam uważał się korowca, pisał teksty do korowskiej prasy. Głosił wykłady w ramach organizowanego przez Towarzystwo Kursów Naukowych Uniwersytetu Latającego. Jako piłsudczyk współorganizował w Łodzi w końcu 1980 r. Społeczny Komitet Pamięci Józefa Piłsudskiego, który w następnym roku odtworzył okolicznościową tablicę w Łodzi na budynku przy ul. Wschodniej 19, gdzie przyszedł Marszałek Polski został aresztowany przez carską ochranę w nielegalnej drukarni PPS-owskiego „Robotnika”.

Internowany w nocy 12/13 grudnia 1981 r. przeszedł areszt SB w Łodzi przy ul. Lutomierskiej, a następnie z innymi internowanymi przebywał w więzieniach w Łęczycy i w Łowiczu oraz w miejscu odosobnienia w DarłóWKu, skąd został zwolniony 18 maja 1982 r. Po powrocie angażował się w pomoc rodzinom osób prześladowanych, był aktywny w Duszpasterstwie Środowisk Twórczych i w Duszpasterstwie Ludzi Pracy prowadzony u OO. Jezuitów w Łodzi przez O. Miecznikowskiego. Publikował w prasie II obiegu.

Po przełomie wyborów czerwcowych 1989 r. włączył się w legalne życie publiczne. Był Przewodniczącym Komitetu Obywatelskiego Miasta i Gminy Zgierz, ale konsekwentnie odmawiał kandydowania w wyborach. Współtworzył szkoły społeczne, najpierw w Łodzi, a potem w Zgierzu (Społeczne Liceum Ogólnokształcące Towarzystwa Przyjaciół Zgierza).

W latach 90. zaangażował się w odnowę cmentarzy legionowych na Wołyniu. Założył Komitet im. Aleksandra Sulikiewicza dla Odbudowy Cmentarzy Legionowych. Podjął wydawanie okolicznościowego biuletynu „Rozmaryn Legionowy” poświęconego temu zadaniu. Był pierwszym zgierzaninem, który pojawił się w Kostiuchnówce, gdzie w 1916 r. Legiony stoczyły największą bitwę w całej I wojnie światowej. Jego inicjatywę podjęli następnie harcerze ze zgierskiego Hufca im. Wojska Polskiego. Na Wołyniu bywał wielokrotnie, pomagając w odnajdywaniu zapomnianych zupełnie cmentarzy.

Widział aktualność myśli piłsudczykowskiej. Wielokrotnie podkreślał słowa Józefa Piłsudskiego: „Niepodległości się nie dostaje. Niepodległość się bierze”.